

Короткі поради для проведення біографічного інтерв'ю

- Час інтерв'ю не обмежений.
- Інтерв'ю найкраще проводити у оповідача вдома.
- Створіть всі умови для проведення довірливої розмови.
- Побудуйте інтерв'ю таким чином, щоб оповідач мав можливість вільно говорити.
- Слухайте уважно: не перебивайте оповідача, виконуйте відносно пасивну роль, зосередьтеся на вашому співбесіднику, виявляйте інтерес і розуміння до його оповіді за допомогою відповідної міміки, жестів, підтримуйте візуальний контакт. Невербальна комунікація відіграє також важливу роль. За допомогою додаткових питань допомагайте оповідачу висловлювати свої почуття. («Це було, мабуть, дуже тяжко для Вас?»), підбадьорюйте його до продовження оповіді («А як розвивалися події далі?»).
- В емоційно-складних ситуаціях намагайтеся висловлювати почуття словами («прочиніть двері» для подальшої оповіді). Покажіть, що ви стараєтеся зрозуміти сказане, що ви готові почути більше про тяжке минуле оповідача. Не відволікайте його від теми.
- У випадку необхідності робіть паузи!
- Під час першої фази не задавайте питань, не обмежуйте час проведення першого етапу інтерв'ю. Оповідач повинен сам закінчити свою розповідь.
- «Відкриті» запитання задавайте на другому або третьому етапі/фазі інтерв'ю.
- Спробуйте оживити «сценічні» спогади оповідача.

Мета: Оповідач повинен мати можливість повністю зосередитися на своїх спогадах. Розповідаючи про свою долю без переривання, він/вона постійно пожвавлює нові спогади.

Уникайте широко розповсюджених помилок:

- Помилки під час планування часу для інтерв'ю: від самого початку необхідно запланувати достатню кількість часу.
- Проведення опитування інформанта згідно переліку тематичних питань;
- Питання, які задаються під час початкової оповіді, перебивають оповідача;
- Детальні питання (дати, місця, імена і т. ін.) відволікають в процесі пригадування, викликають почуття невпевненості. Щоб відповісти на такі питання, оповідач повинен володіти певною інформацією;
- Надання «моральної» підтримки під час емоційно-тяжких ситуаціях, яка проте дає оповідачу зрозуміти, що продовжувати розповідь на цю тему не варто. Такою «моральною» підтримкою можуть бути, наприклад, утішення («Це ж уже минулося») або питання, які переводять оповідь на іншу тему;
- Впевненість в тому, що оповідач не може сам оцінити, що саме стосується його теми;
- Навідні питання: підказати оповідачу такі питання, які вимагають ствердної відповіді;
- Питання, на які можна відповісти дуже коротко (напр., так/ ні). Такі питання лише переривають оповідача;
- Висловлювання власної думки;
- Висловлювання недовіри відносно почутого («Що? Ви про це не знали?»);
- Зміна структури оповіді («ні, це не стосується цієї теми»). Подібна поведінка інтерв'юера сигналізує, що він вважає, що сказане не стосується к даної теми. В наслідок чого оповідач або вибудовує свою оповідь залежно від (пропонованих) інтересів інтерв'юера, або він почувається ображеним і припиняє свою оповідь.